

Arrest

**nr. 57 363 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 8 juli 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 10 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 5/7/2010 bij aange-tekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(J., D.) (...)

nationaliteit: Afghanistan

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28/9/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Betrokkene haalt in zijn aanvraag verschillende medische aandoeningen aan, waarvoor hij, ter staving, medische attesten voorlegt. Deze medische problematieken werden ter evaluatie voorgelegd aan onze controlearts.

De controle-arts concludeert dat uit de beschikbare medische gegevens haar inziens geen actuele aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is: cfr. Wat betreft de eerste aandoening waaraan betrokkene lijdt: het betreft hier een langbestaande aandoening (sinds > 6 jaar), een eventuele symptomatische behandeling blijkt overigens ook mogelijk in Afghanistan; wat betreft de andere aandoening: blijkt niet dat dit gegeven enige relevante klinische betekenis heeft voor de actuele gezondheidstoestand van de betrokkene; wat betreft de aandoening in 2007 dewelke een medische behandeling van 6 maanden vergde merken we op dat de vooropgestelde behandel(ing)stermijn van 6 maanden intussen ruimschoots verstreken is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Afghanistan.

De betrokkene kan reizen : uit de beschikbare medische gegevens blijkt niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie om te reizen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en een tweede middel, die in casu samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsverplichting

en van de redelijke termijnvereiste. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“(...).

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn verblijfsaanvraag wegens medische problemen overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet niet gegrond verklaard wordt.

(...)

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De verzoeker is afkomstig uit Uruzgan.

Deze provincie wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschouwd als geheel onveilig.

Dit blijkt uit de beleidsnota van de Commissaris-generaal met betrekking tot de subsidiaire bescherming voor Afghaanse asielzoekers dd. september 2010 (zie o.a.

<http://www.vmc.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Wegwijs/verblijfsstatuten/Asiel/CGVS%20beleid%20SB%20Afghanistan%2020101011.pdf>)).

“(...)

Het CGVS heeft sinds publicatie van de nota “Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers” van februari 2010 de veiligheidssituatie in Afghanistan grondig onderzocht. Rekening houdend met de verslechterde veiligheidssituatie worden de regio's waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend verder uitgebreid (cf. stuk 5);

Vanaf september 2010 is het hieronder vermelde beleid inzake subsidiaire bescherming in voege. Het CGVS benadrukt hierbij nogmaals het belang van de individuele beoordeling van elke asielaanvraag waarbij wordt nagegaan of de asielzoeker geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn identiteit, herkomst, nationaliteit, profiel, de aangehaalde feiten, enz. Daarnaast wordt nagegaan of er redenen bestaan tot uitsluiting, bijvoorbeeld omwille van betrokkenheid bij misdrijven tegen de menselijkheid.

Mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghaanse asielzoekers afkomstig uit:

(...)

ZUIDEN

NIMROZ heel de provincie

HILMAND heel de provincie

KANDAHAR heel de provincie

URUZGAN heel de provincie

ZABUL heel de provincie

GHAZNI heel de provincie

PAKTIKA heel de provincie

PAKTYA heel de provincie

KHOST heel de provincie”

(...)

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat de verzoeker wel degelijk een medische behandeling kan genieten in het land van herkomst dan werd evident geen rekening gehouden met de veiligheids-situatie in verzoekers land van herkomst.

Doordat de verzoeker afkomstig is uit een onveilig gebied in Afghanistan is er ook geen toegankelijkheid tot de zorgen in dit gebied.

De beslissing is aldus manifest onuitvoerbaar.

In de mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge de bestreden beslissing aan de verzoeker opdraagt om zijn medische zorgen in het land van herkomst te genieten en derhalve opdraagt om een onuitvoerbare beslissing na te leven schendt de beslissing manifest de bepalingen van het art. 3 E.V.R.M. en 8 E.V.R.M.

De verzoeker kan uiteraard niet gedwongen worden om zijn eigen veiligheid in het gedrang te brengen om toch maar de noodzakelijke medische zorgen te verkrijgen in het (bewezen) onveilig gebied van herkomst.

De kwestieuze behandeling is dan ook manifest vernederend te noemen en niet in overeenstemming te brengen met het recht op een privé-leven (dat tevens de eigen veiligheid en de toegang tot de gezondheidszorg omvat).

(...)

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er “geen aandoening kan weerhouden worden die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt”.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt vervolgens dat wat betreft één van de aandoeningen van de verzoeker (welke zich gemanifesteerd heeft in 2007) een medische behandelingstermijn van 6 maand ruimschoots verstreken zou zijn.

(...)

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

(...)

De verzoeker is wel degelijk (nog) niet in de mogelijkheid om België te verlaten omwille van medische problemen.

Dit blijkt uit het medische attest dat de verzoeker hieromtrent voorlegt (zie stavend stuk met nr. 2-4).

Er wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken onterecht gesteld dat er geen gevaar is voor het leven van verzoeker en dat verzoeker niet meer in behandeling zou zijn omdat de opgegeven periode van 6 maand “ruimschoots verstreken” zou zijn.

De verzoeker werd nooit bevraagd over zij(n) huidige toestand en over de behandelingen die hij thans dient te ondergaan.

Ook de behandelende geneesheer van de verzoeker is hieromtrent nooit bevroegd geweest.

Verzoeker is thans nog steeds in behandeling!

Dit nalaten is onzorgvuldig te noemen.

(...)

Conform de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de motivering draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter VW laat de verzoeker toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Het enige dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden is dat de verwerende partij een aantal veronderstellingen meent te mogen doen met name dat de verzoeker geen medisch probleem meer heeft.

Zulke veronderstellingen vormen op zich echter geen rechtsgrond om een beslissing te nemen.

Door zich enkel te beroepen op eigen veronderstellingen, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing wordt enkel op eigen, niet onderbouwde veronderstellingen gesteund, zodat er eigenlijk nooit enige redelijke afweging van de feiten gebeurd is."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 21 november 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam en derhalve oordeelde dat verzoeker niet kon aantonen te voldoen aan artikel 48/4 §2 van de vreemdelingenwet. Vervolgens werd de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 23.496 d.d. 24 februari 2009.

In zoverre verzoeker in het kader van artikel 3 EVRM verwijst naar de onveilige situatie in het land van herkomst, wijst verwerende partij erop dat hij enerzijds geen precieze informatie weergeeft die een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk zou kunnen maken en anderzijds dat zoals supra gesteld, die feiten reeds uiteengezet werden door de Commissaris-Generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien vereist de bepaling van artikel 3 EVRM dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. Dit doet verzoeker niet.

De bestreden beslissing heeft op rechtmatige wijze rekening gehouden met het advies van de attaché geneesheer d.d. 22 oktober 2010 waarbij geconcludeerd werd dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nl. Afghanistan. Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt door verzoeker niet uiteengezet.

Verzoeker zet niet uiteen in welke mate de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 genomen en motiveert waarom de aanvraag ongegrond wordt bevonden.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt/ dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

(...)

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt dat er wel degelijk een uitvoerige motivering voorzien is volgens dewelke verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Afghanistan. De motivering is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 oktober 2010.

Waar verzoeker meent dat de beslissing verkeerdelijk weergeeft als zou hij niet meer in behandeling zijn, verwerende partij de eer heeft te antwoorden dat dit inderdaad gesteld werd door de beslissing, doch dit enkel betrekking heeft op de aandoening van verzoeker in het jaar 2007. Verzoeker toont niet aan de motivering van de beslissing gebrekkig is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoeker en aangaande de situatie in het land van herkomst toekomt aan de ambtenaar-geneesheer, wat in casu gebeurd is. Dit blijkt overigens duidelijk uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

(...)

Verwerende partij heeft ook de eer te verwijzen naar de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) waarin aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. (...)"

Verzoeker zet geen schending uiteen van artikel 3 EVRM, evenmin verduidelijkt hij zijn ingeroepen schending van de redelijke termijn. De artikelen die verzoeker inroept werden geenszins door de bestreden beslissing geschonden."

2.3 In de repliekmemorie stelt verzoeker te volharden in zijn beide middelen.

2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag van verzoeker, om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, ongegrond is, daar niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig, zodat geen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden vastgesteld.

2.4.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt en inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in voorliggende zaak dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidde, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst. Hij stelt afkomstig te zijn uit een onveilig gebied in Afghanistan, met name Uruzgan, alwaar er geen toegang is tot medische zorg. Tevens betoogt hij dat hij wel degelijk medische problemen heeft die het hem onmogelijk maken om België te verlaten en dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij niet meer in behandeling is omdat de opgegeven behandelingstermijn van zes maanden ruimschoots verstreken is. Hij stelt dat de bestreden beslissing slechts is gesteund op niet onderbouwde veronderstellingen.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft. Verzoeker toont met zijn beschouwingen in casu echter niet aan dat de vaststelling van verweerder dat hij heeft nagelaten om aan te tonen dat er sprake is van een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor verzoekers leven of fysieke integriteit en evenmin van een aandoening die een

reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, incorrect is. Voormelde vaststelling in de bestreden beslissing is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 22 oktober 2010, zoals terug te vinden in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Deze oordeelde dat uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken niet blijkt dat er sprake is van een actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening of een aandoening waarvoor een behandeling actueel noodzakelijk is. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling van zijn medische situatie door de ambtenaar-geneesheer, doch weerlegt diens bevindingen niet.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij, gelet op de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, geen toegang heeft tot de vereiste medische zorgen benadrukt de Raad dat een ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat niet blijkt dat er bij verzoeker sprake is van ernstige medische aandoeningen die noodzakelijkerwijze een behandeling vereisen. Door bij zijn verzoekschrift opnieuw de reeds bij zijn aanvraag gevoegde medische attesten te voegen waaruit blijkt dat in 2009, na een onderzoek door een gespecialiseerde geneesheer, slechts een beperkte inflammatie ter hoogte van de endeldarm bij verzoeker kon worden vastgesteld weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook niet aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door het feit dat de de veiligheidssituatie in Uruzgan de toegang tot medische zorgen kan bemoeilijken niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van zijn aanvraag om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden. Daarenboven moet worden vastgesteld dat verzoeker geen gegeven aanbrengt dat toelaat vast te stellen dat hij uit Uruzgan afkomstig is en dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat hij zich naar een onveilige regio in Afghanistan dient te begeven. In dit verband dient erop te worden gewezen dat uit de door verzoeker aangebrachte informatie kan afgeleid worden dat het UNHCR en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel zijn dat de situatie in Afghanistan niet in alle regio's van dien aard is dat de personen die er verblijven nood hebben aan een beschermingsstatus.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4.3. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan slechts worden herhaald dat een arts vaststelde dat er wat verzoeker betreft geen sprake is van een actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoening of van de nood aan een actuele, behandeling en dat verzoeker deze vaststelling niet weerlegt. Tevens dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker toont met zijn toelichting dan ook niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij zal worden onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in zijn privéleven. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

2.4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker betoogt dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld doordat noch hij noch zijn behandelende arts werd ondervraagd over zijn medische toestand en behandelingen.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker in de mogelijkheid was om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te staven met alle stukken die hij nuttig achtte en dat, zolang zijn aanvraag nog hangende was, hij steeds nieuwe gegevens en stukken kon aanbrengen. Het is niet kennelijk onredelijk om indien een vreemdeling zelf aangeeft dat een bepaalde medische behandeling zes maanden zal duren, en hij na het verstrijken van deze termijn niet aangeeft dat een verdere behandeling vereist is, te concluderen dat de reeds behandelde aandoening geen reden meer vormt om een verblijfsmachtiging om medische redenen toe te staan.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met de door verzoeker ingeroepen gronden om tot een verblijf te worden gemachtigd en met de elementen die zijn concrete situatie kenmerken. Tevens heeft verweerder een advies gevraagd aan een ambtenaar-geneesheer teneinde verzoekers medische situatie te beoordelen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden weerhouden.

2.4.5. Verzoeker zet verder niet uiteen waarom hij van oordeel is dat er sprake is van “*een schending van de redelijke termijn*”, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebreke aan de vereiste toelichting, als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK